

De schat in een aarden vat

Gezongen: Psalm 56: 5 en 6,
Psalm 146: 1,
Psalm 84 : 3, 4, 5 en 6,
Psalm 147: 3,
Psalm 68 : 14 en 17.

Gelezen: 2 Cor. 4 : 1—15.

Tekst: Maar wij hebben deze schat in aarden vaten, opdat de uitnemendheid der kracht Godes zij en niet uit ons.

2 Corinthe 4 : 7.

Gemeente van Katwijk aan Zee.

Het verband

Paulus is een wonderlijk man. Hij protesteert niet, wanneer hij honger en koude ondergaat. schipbreuk lijdt, uit synagogen geworpen wordt, gezeseld en gestenigd wordt. Hij laat maar met zich doen. Niet omdat hij Joris Goedbloed heet, maar omdat hij een apostel van Jezus Christus is. Tot dit apostel zijn behoort ook het lijden met het Evangelie. Dit had trouwens de verhoogde Christus direct bij zijn aanstelling tot apostel gezegd: Ik zal hem tonen hoeveel hij lijden moet om Mijn Naam. Dit heeft Paulus aanvaard, telkens opnieuw.

Wat hij echter niet aanvaardt, is de verdachtmaking van zijn apostel-zijn van de zijde der Judaïsten, dwaalleraars, die in de pas door Paulus gestichte gemeenten verwarring veroorzaakten. Deze dwaalleraars stelden Mozes boven Christus en schreven aan Paulus allerlei slimheidjes toe om eigen positie te handhaven. Dat neemt Paulus niet. Want hij heeft dit apostolaat (deze bediening) gekregen. Daarom gruwet hij van allerlei onfatsoenlijke praktijken, onder andere van de verklaring van het Woord Gods naar eigen mening. Hij brengt Gods Waarheid zo duidelijk, dat dit woord der waarheid alleen bedekt is in degenen, die op weg zijn verloren te gaan (vs. 3). Bij de anderen heeft hij de aanbeveling van de gewetens der mensen in de tegenwoordigheid Gods. Met andere woorden: hij heeft geen behoefte aan slinkse praktijken, omdat de gemeenten zelf zijn aanbevelingen zijn. Paulus bedoelt in de prediking niet zichzelf, maar is enkel dienaar (slaaf) van Jezus Christus en predikt Hem als de Heere (de kurios). Dit moeten wij Paulus maar niet al te rap nazeggen zonder van dag tot dag op Christus te zien en ons eigen hart in tegenwoordigheid Gods te doorzoeken.

De prediking van het Evangelie verspreidt licht, schijnsel. Daardoor gebeuren er wonderen. Wonderen, die te vergelijken zijn met de schepping. Midden in de duisternis weerklonk eenmaal het woord: Licht schijne in de duisternis! Toen was het er. Want God spreekt en het is er. Zo is het ook in de herschepping van de mens. Door een niet kleiner wonder schijnt God in onze harten om te geven verlichting van de heerlijkheid Gods in het aangezicht van Jezus Christus. Dit is intussen nog al wat. Paulus voelt de bedenking aan komen: Kalm aan! Zit ge niet te hoog te paard? Matigt ge uzelf niet te veel aan? Tot opvang van dit bezwaar voegt hij er aan toe: Maar wij hebben deze schat in aarden vaten, opdat de uitnemendheid der kracht zij van God, en niet uit ons.

Twee gedachten houden ons bezig: 1. de schat in een aarden vat; 2. het doel: de kracht is van God en niet uit ons.

1. De schat steekt in een aarden vat

De schat

Wat is een schat? Dat kunt ge bij uzelf nagaan. Dat zijn mensen of dingen, die bij u zeer hoog genoteerd staan. De Heere Jezus heeft gezegd: Waar uw schat is, daar is ook uw hart. Dit kan uw gezondheid of kracht zijn, die wel niet de grootste, maar wel een schat is. Wellicht bezit ge in uw vrouw of man, ouders of kinderen grote schatten. Kijk ze er op aan en denk er aan, want ge bezit een schat. Wellicht is uw werk, uw positie of uw eer of uw geld een schat. Hier staat: deze schat (vers 7). Met andere woorden: er zijn er meer, maar zij kunnen niet in de schaduw van deze schat staan. Welke is deze schat dan wel? Lees vers 6: de verlichting van onze harten tot de kennis van de heerlijkheid Gods in het aangezicht van Jezus Christus.

Wanneer wij nauwkeurig luisteren, horen wij, dat God aan Zijn kinderen twee geschenken geeft. In de eerste plaats schenkt God het Evangelie, waarin de Persoon van de Verlosser door de prediking aan ons wordt bekend gemaakt. Wij brengen dit Evangelie niet voort, maar God. In de prediking van het Evangelie straalt het licht uit. Christus zegt: Ik ben het Licht der wereld, die Mij volgt zal in de duisternis niet dwalen. Zo schijnt Christus als het Licht in de prediking. Daarmee is de prediking door God gestempeld tot de eerste levensbehoefte van de mens en is zij dus voor ieder mens onontbeerlijk. Zij is openbaring van Christus.

Het tweede geschenk is: de verlichting van ons hart. Dat is het eigen werk van God, de Heilige Geest. Anders verstaan wij de prediking niet. Ons natuurlijk bestaan geeft geen aansluiting aan dit Evangelie. Het wil geestelijk verstaan worden en dat geestelijk verstand missen wij van nature. Daarom is het de taak van de prediking om Christus te openbaren én de ogen te openen om dit licht te zien en zo kennis op te doen van de heerlijkheid Gods. Zo ontstaat kennis van de uitschittering Gods in het aangezicht van Jezus Christus. Aan deze God had Israël in het Oude Verbond kennis door middel van de wolk- en vuurkolom. Aan deze God heeft de Kerk van alle plaatsen en tijden — ook de kerk van nu — kennis door de Geest van Pinksteren. Het is niet alleen God boven-ons, in Christus God-met-ons, maar ook sinds Pinksteren God-in-ons.

De Heilige Geest doet veel. Hij ontdekt aan het oordeel, waaronder wij liggen, laat zien, dat wij geen plaats meer hebben op deze aarde, tenzij Christus tussentreedt. Naar Zijn hoog ambt ontdekt de Heilige Geest Christus aan 't hart, draagt Hem in in ons leven, geeft aan Hem gestalte in de kracht van Zijn dood en opstanding, doet Hem schitteren in prediking. Zo wordt deze schat aan uw hart ontdekt.

Hebt ge die ontdekking gedaan? Wanneer deze schat getoond wordt aan uw hart, wordt ge er door in beslag genomen. Dan wordt de liefde Gods uitgestort in uw hart. Het is groot, wanneer uw hart naar deze schat uitgaat, het is nog groter, wanneer ge deze schat hebt,

Dit geeft een kennis, die een eigen wortel heeft, n.l. God Zelf. Het is een kennis, die een eigen inhoud heeft, n.l. God. Het is een kennis, die de wanden van ons aards bestaan verte buiten gaat, omdat zij ons in gemeenschap brengt met God.

Daarom is deze kennis onaantastbaar voor wie en wat dan ook. De wetenschap kan haar niet ontkomen, want de wetenschap is zelf gebonden aan en besloten in deze aardse werkelijkheid. En daar stijgt deze geloofskennis juist bovenuit, omdat zij de Waarachtige kent in Zijn Zoon. Het is een kennis, die u in vuur en vlam zet, omdat zij de oneindige liefde Gods kent in Christus, die — naar het woord van Augustinus— schoner is dan duizend zonnen en meer is dan ons leven. Kort gezegd: de schat is God de Vader in Zijn liefde, God de Zoon in Zijn genade en God, de Heilige Geest in Zijn gemeenschap.

God. Vader, Zoon en Heilige Geest in het kleed van het Evangelie is de inhoud van de prediking. Dit is mijn lastbrief, die ik nauwkeurig heb op te volgen, zoals u vanmorgen is verklaard en gelezen. Paulus zegt: Wij hebben deze schat. Is dit niet te veel gezegd? Is God niet zo groot, dat de eindige mens de oneindige God nooit „hebben” kan? Doen wij niet beter te zeggen: Wij willen hebben of wij zoeken te hebben of mogen wij hebben?

Vergeet Paulus hier niet de bescheidenheid? Neen! Want afgezien van het feit, dat God Paulus heeft, hem helemaal bezit, is het omgekeerde ook waar: Paulus heeft deze schat. Natuurlijk niet in de uitputtende zin van het woord, niet totaal. Dat bezit wacht op de jongste dag, op het eeuwige leven. Maar wat Paulus hier ervan heeft, is werkelijk, al is het ten dele. Wat God schenkt is geloofsbezit. Dat heeft niets met hoogmoed te maken, want hij heeft het van God gekregen. Dit was de verrassing van zijn leven, dat God hem redde van het oordeel, toen Hij hem Jezus van Nazareth, intussen verhoogd aan de rechterhand van de Vader, ontdekte. Daar, in de totale ontleding, heeft God hem gegeven de schat van het Evangelie: Jezus Christus. Deze Jezus sprak: Deze is Mijn een uitverkoren vat om (de schat van) Mijn Naam te dragen voor de heidenen en de koningen en de kinderen Israëls. Sindsdien is Paulus in Christus en leeft Christus in hem. Dat is: hij deelt in de verlichting van de kinderen Gods én is tegelijk tot apostel geroepen. Bekering en geloof enerzijds en roeping tot apostel anderzijds vielen bij Paulus samen, Het woord der verzoening werd in hem gelegd. Daarom is hij niet alleen kind van God maar ook ambassadeur, gezant van God om de mensen te verkondigen: God was in Christus de Wereld met Zichzelf verzoenende en heeft het woord der verzoening in ons gelegd. Zo zijn wij dan gezanten van Christus' wege, alsof God door ons bade: wij bidden van Christus' wege, laat u met God verzoenen (2 Cor. 5 : 19 en 20).

Zo zien wij, dat Paulus tweemaal mag zeggen: Ik heb deze schat. Maar dit zegt hij niet. Hij zegt: Wij hebben deze schat. Hij wil dus staan in de gemeenschap met alle kinderen Gods, die éénzelfde geloof deelachtig zijn en in gemeenschap met alle apostelen, profeten, herders, leraars en evangelisten, die met hem strijden in hetzelfde Evangelie. Wij hebben deze schat. Dat mag ieder nazeggen, ook in Katwijk aan Zee, die deel heeft aan deze schat. Dat is geen hoogmoed, maar één stuk genade. Alleen, het moet waar zijn! God en uw hart dienen er van te weten. Wij moeten eer en meer thuis zijn in het oordeel Gods dan in het oordeel der mensen.

Van allen, die door Christus geroepen zijn, te staan in enig ambt geldt het tweede ook: Wij hebben deze schat. Het is goed, wanneer een intense begeerte ons drijft om deze schat van het Evangelie persoonlijk en ambtelijk te dragen. Het is goed, wanneer deze schat vanuit het Evangelie ons telkens aanziet en bezielt, ons hart in beslag neemt en ons drijft, Want dit Evangelie is niet een dode schat, maar een levende, niet een bezit in dode hand, maar een

werkzaam woord. Daarom wil deze schat ons geheel bezitten, opdat wij hem bezitten. Deze schat wil helemaal staan op de bodem van ons hart, zo dat tong en mond en 's harten diepste grond God welbehagelijk zijn. 't Is uitgesloten en onmogelijk, dat deze schat andere schatten van welke aard ook — naast zich verdraagt. Deze schat duldt geen concurrentie. Hier is de persoonlijke worsteling en nood van de dienaar des Woords gegeven. Hier liggen de tranen en de vreugden. Want van lieverlede rijst de vraag: Wie is geschikt om deze schat te dragen? Dat moet wel een bijzonder vat zijn.

Het vat

Maar nu komt de tegenstelling: wij hebben deze schat in aarden vaten, Dat wil zeggen, de schat wordt niet omvat door een gouden vat, bezet met diamanten, die u tegen schitteren, maar door een aarden kruik, vat, gerei of gereedschap. Dat valt ons tegen. Want wij menen, dat de verpakking in overeenstemming moet zijn met de waarde van de inhoud. Het oog wil tenslotte ook wat. Zo ook menen wij, dat de verpakking van het Evangelie in overeenstemming moet zijn met de inhoud: de schat. Dit is niet het geval. God gaat te werk als de man in het Oosten, die zijn paarden en gouden munten steekt in een lemen vat: breekbaar, vergankelijk en waardeloos.

Deze verpakking behoort tot de ergernis van het Evangelie. Het is ook de aard van het Evangelie, omdat het de aard van Christus was en is. 't Evangelie kan — hoe verheven sommige stukken ook zijn — niet concurreren met de geschriften van b,v. Cicero en Plato. Dat wil het Evangelie ook niet. Waarom niet? Omdat Christus zonder gedaante en heerlijkheid was. Wanneer wij Christus aanzien, kruipend in Zijn doodsweet in de hof van Gethsémané, klagend in Zijn godverlatenheid, doodbloedend aan 't kruis, kijken wij een andere kant uit.

En toch is Hij de schat van het Evangelie. In Hem zijn door de Vader alle schatten van wijsheid en kennis samengebracht. Het ideaal van de Griek: schoonheid en harmonie is in het Evangelie niet aanwezig. Maar de meest schitterende kennis van de wijsheid van deze wereld haalt het niet hij de kennis van Christus, wanneer wij midden in het gericht Gods aan de voet van het kruis horen: Waarlijk, Hij heeft onze krankheden op Zich genomen en onze smarten heeft Hij gedragen. Hij is om onze overtredingen verwond, om onze ongerechtigheden is Hij verbrijzeld; de straf, die ons de vrede aanbrengt, was op Hem en door Zijn striemen is ons genezing geworden (Jesaja 53 : 4 en 5).

Dat wil zeggen: Ook Christus kwam in een aarden vat, deelde ons van God vervreemd bestaan, deed afstand van Zijn luister en kwam in de gelijkheid van ons zondig vlees, echter zonder zonde. Dat is de ergernis en de heerlijkheid van het Evangelie. De ergernis, omdat het Evangelie nooit naar onze smaak is. Wee hem, die dit Evangelie aanpast aan de smaak van de moderne mens. Wee de kerk, de gemeente, de dienaar, die het Evangelie van deze verpakking ontdoet om het aannemelijk te maken. Het Evangelie heeft onze ontkledende pogingen niet nodig, omdat het ons uitschudt tot de nerven van ons bestaan en zo een kracht Gods blijkt te zijn! Wanneer het dan zo met de Meester was (de schat in een aarden vat) hoeveel te meer is dit waar van de dienaar! Wat zijn wij? Aarden vaten. Dit wijst in de eerste plaats op de hoge, soevereine God, die in de Heilige Schrift meermalen de Pottenbakker wordt genoemd. Wij zijn als leem in Zijn hand. Dit wijst op onze afhankelijkheid. Wij zijn, leven en bewegen ons in God.

De dienaren zijn precies als alle mensen: stervelingen. Wij zijn aan slijtage onderworpen. Wij staan aan allerlei ziekten bloot. Wij zijn aan alle bewegingen van mensen onderworpen.

Wij zijn rondom, door en door mensen. Wie meer wil zijn dan een mens, wordt meestal minder dan een mens, dat is een onmens.

Wij zijn aan allerlei emoties onderworpen, ook aan allerlei kwellingen en pijnen onderworpen. De vaten zijn breekbaar. Wij zijn maar voor een bepaalde tijd dienstbaar aan de schat van het Evangelie. Dat wil zeggen als dragers van de schat zijn wij tegelijk instrumenten van de schat. De schat staat en valt niet met ons. Integendeel. De schat kan het zich veroorloven de dragers van de schat in het graf te laten vallen en intussen andere dragers te werven voor de overdracht. Dit gaat zo maar door tot de jongste dag. Dat is een wonder. Van geslacht tot geslacht wordt deze schat overgereikt. Altijd staan er weer jongeren aangetreden. Dat is niet ons werk, maar het werk van deze schat. Het werven van dienaren des Woords, van vaten, die deze schat dragen behoort tot de bediening.

Ook vanmiddag werft deze schat vaten, Hij kijkt vooral jonge mensen in het hart en vraagt: Hebt ge er zin in om deze schat te dragen? Hebt ge ooit zo'n wonderlijk werkzame schat gezien?

Wij, dienaren des Woords, zijn breekbaar. Dat zijt gij gemeente, ook, dat is voor u een aanleiding om de dragers van de schat op de rechte wijze te gebruiken. Zij blijven maar een korte tijd, gij ook. In die korte tijd dient ook bij u de schat in het vat te zijn. Anders gaat ge verloren. Zie dan meer op de schat dan op de dragers ervan. Wees er mee bezig hoe ge deel krijgt en houdt aan deze schat.

Predikantenverguizing en -verering zonder op de schat te letten zijn klippen, waarop menig kerkganger strandt. De verering en de verguizing zonder deel aan de schat, zijn werken van het vlees. Gij moogt ons liefhebben, zoals wij geroepen zijn u lief te hebben, maar dan terwille van de schat. Paulus zegt ergens van een gemeente: Zij gaven zich eerst aan de Heere en daarna aan ons. Dan gaat het goed. Want de vaten (dienaren) mogen afhankelijk, sterfelijk en broos zijn, zij zijn niet waardeloos. Hun waarde en daarmee hun waardigheid ontlenen zij aan de schat. Houdt ze in waarde, volg hun geloof na ziende de uitkomst van hun wandel.

Hier is voluit de spanning aanwezig tussen de schat en het vat, wanneer enige waarde aan de schat ontnomen wordt en aan het vat gegeven wordt. Wij zijn, zegt Calvijn, nietige mensjes uit het stof verheven. Dat wij dit bedenken en voor ons houden, elke dag! Maar is er weer. Wij zijn zondaren. 'Wat in uw hart is, is ook in ons hart. Wij liggen krachtens onze geboorte net zo ver van God af als gij. Wij hebben dezelfde vijandschap tegen het Evangelie en worden alleen door overmachtige genade gered. Er is geen aparte ingang in het Koninkrijk Gods voor dienaren des Woords. Wij leven van dezelfde genade, worden gerechtvaardigd door hetzelfde geloof, met God verzoend door hetzelfde bloed van Christus, geleid door dezelfde Geest.

Maar behalve dit, staan wij telkens met onze ambtelijke bediening voor de schroei-hitte van Gods tegenwoordigheid. Wij hebben telkens nodig dodelijk gewond te worden om voor Hem niet in eigen kracht, maar in Zijn kracht te staan. Hoe vaak bedienen wij de schat, terwijl ons hart er niet bij is? Wee, wie de schat aanprijst, maar Christus in eigen leven met voeten treedt.

Wee, wanneer wij ons met een theorie over deze schat kunnen behelpen en onszelf blijven. Dan was het ons beter nooit geboren te zijn!

Het voornaamste middel dat God gebruikt om onze vaten te oefenen met de schat, is onze vatbaarheid voor het lijden. Dat is niet een lastig intermezzo, maar een wezenlijk deel van onze dienst. Dat moeten wij leren aanvaarden niet als een onontkoombaar lot, maar als een bevestiging in onze dienst.

Het Koninkrijk Gods boekt de overwinningen door onze nederlagen heen. Wanneer ieder zegt: nu is het afgelopen, dan begint het pas goed. Het lijkt wel of de Heere God de vaten telkens bijna doet bezwijken. Dat is ook zo. De grondwet van het koninkrijk Gods is: sterven om te leven. Treffend is dit uitgedrukt in Psalm 138, waarin de dichter zingt:

Als ik, omringd door tegenspoed,
Bezwijken moet,
Schenkt Gij mij leven,
Is 't, dat mijn vijandsgramschap brandt,
Uw rechterhand
Zal redding geven.

Paulus weet daar alles van. Wij maar een klein beetje. Hoor maar wat Paulus zegt in de volgende verzen. Hij noemt verschillende voorbeelden:

1. In alles verdrukt, maar niet in het nauw (benauwd). Dat wil zeggen: voortdurend onder de pers, bijna de adem af gesneden, maar toch nog genoeg adem om in het leven te blijven. Hij ontsnapt op het nippertje.
2. Twijfelmoedig of om raad verlegen, maar niet mismoedig of radeloos. Telkens denkt hij: Heere, hoe moet het nu verder? Ik kan niet vooruit en niet achteruit, Maar telkens komt er een weg, zijn vertrouwen blijft ongeschokt.
3. Vervolgd, doch niet verlaten. Hij is blijkbaar te vergelijken met een vervolgd dier. Satan en zijn handlangers woeden tegen hem. Maar hij wordt niet verlaten.
4. Ter aarde geworpen of neergeworpen, maar niet verdorven of verloren. Dat wil zeggen: telkens ligt hij op de grond, maar hij komt weer overeind. God richt hem weer op. Ge zegt: Hoe bestaat het? Kan God niet wat zuiniger om gaan met Zijn dienaren? Neen, dat kan niet.
5. Want alleen zo wordt de doding of het sterven van de Heere Jezus in het lichaam omgedragen. Dit betekent: in de druk, in de vraag: hoe nu verder, in de vervolging, in het neergeworpen worden, draagt Paulus het sterven van Christus zo rond, dat door de schuddingen van het vat de gestalte van Christus heerlijk openbaar komt.

Paulus' leven heeft twee zijden. Door het geloof heeft hij deel aan de opstandingsheerlijkheid van Christus. Zijn hart loopt soms over van de blijdschap in God. Zijn leven is in Christus verborgen in God. Dit wondere heerlijke leven toont zich aan de buitenkant, in datgene, wat wij er van zien, in het sterven van Jezus in het lichaam.

Niemand heeft dit beter verstaan dan Pascal, toen hij schreef: Jezus Christus zal tot het einde der wereld op aarde in Zijn Kerk in constante doodsnood zijn en blijven.

Nu gaat het lichten. Immers Jezus Christus is ook vandaag in constante doodsnood.

Hij laat Zich in Zijn dienaren verdrukken, maar niet wegdringen. Hij is in hen om raad verlegen. Maar niet radeloos, vervolgd, maar niet verlaten, ter aarde geworpen, maar niet verlaten. Al wat Paulus mee maakt is om Jezus wil. Al wat de dienaren meemaken in de dienst van het Evangelie, is om Jezus' wil. Wij krijgen van onze goddelijke Meester levenslang in dit ambt en blijven in opleiding en oefening ons gehele leven.

Hier valt ook een duidelijk licht op alle aanpassingspogingen van het Evangelie aan de mens in deze tijd. Al wat de mensen hebben tegen dit Evangelie, wat afstoot in het Evangelie, wat klein is, wat nietig is in de vaten, dat hebben zij, voorzover Jezus in ons leeft, werkt, worstelt en in doodsnood is, tegen Jezus Zelf!

Maar dit vraagt van ons, dat wij als dienaren staan aan de fronten, waar Jezus Christus is, dat wij in de loopgraven staan, waar de werkelijke strijd gestreden wordt en niet terecht komen op fronten, waar Jezus niet meer is. Waar is Jezus Christus? Waar het Evangelie verkondigd wordt, waar geleden en gestreden wordt. Hij leed eenmaal op Golgotha, Hij is eenmaal voor de zonden gestorven, maar er zijn ook nu overblijfselen en restanten van het lijden, die ook nu doorleden worden. Paulus kreeg een vol deel, wij een deeltje. Wat is dit deeltje? Wilt ge dit weten? Dat gij — zonder hart grondige verandering wat u betreft — Jezus wilt doden in Zijn dienst door middel van de dienaren door aan uw zonde vast te houden, uw eigen leven te willen blijven leiden. Hebt ge dat ontdekt? Zijt ge er van verlost?

II. Het doel is: de uitnemendheid van de kracht is van God en niet uit ons

Dit is het lijden met het Evangelie, dat het stuit op botheid, onverstand, ongeloof en lijdensschuwheid. Toch heeft dit lijden met het Evangelie een heerlijke vrucht: opdat ook het leven van Jezus zich in ons sterfelijk vlees openbare!

Dat wil zeggen: Jezus in doodsnood in Zijn dienaren is tegelijk de overwinnende Jezus. Want waar Zijn agonie (doodstrijd) doorleefd wordt, gebeuren wonderen. Midden in het lijden openbaart Hij eeuwige heerlijkheid, midden in de smart overstroomt Hij ons met eeuwige vreugde, in de traan parelt de lach. Hij wandelt op de grens van leven en dood, van ons oude en nieuwe bestaan. Met het oog daarop houdt God Paulus en al Zijn dienst knechten en al Zijn kinderen kort. Want zo alleen komt de kracht Gods openbaar. Dat zegt de tekst: opdat de uitnemendheid der kracht van God zij, en niet uit ons.

Dat is dus Gods bedoeling met de schat in het aarden vat!

Deze bedoeling van God heeft Paulus in zijn leven geleerd. Hij heeft het door gekregen, dat God zo en niet anders werkt én hij is het er mee eens. Telkens wanneer er een vloedgolf van lijden over hem komt, breken stromen van zegeningen los. Wanneer Paulus met zijn menselijk bestaan en dienst in het Evangelie kopje onder gaat, stromen mensen de behouden haven binnen. Terwijl de vloed golf hem bijna wegsleurt grijpt Christus de volle buit van het Evangelie. De mens Paulus is de prijs, die betaald moet worden om de apostel Paulus vruchtbaar te maken. Daarom had Paulus er tenslotte plezier in. Want wanneer hij zwak was, was hij machtig. Verstaan wij dit ook? God waagt ons als mens er aan om onze dienst vruchtbaar te maken.

Ook het omgekeerde is waar. Zodra de mens Paulus floreert, sterft de apostel in hem. Zodra het hem naar wereldse maatstaven goed gaat, gaat het met het Evangelie slecht. Zodra we posities overwegen, de strategie van de mens de overhand heeft, verdwijnt Christus en

houden wij een lege dienst over, al zijn wij ik weet niet met welke gaven versierd. Aardse maatstaven als organisatie en andere dingen ontvallen ons. De meest voortreffelijke van het menselijk geslacht is in vergelijking met de schat maar een aarden vat. Het is hier niet: èn de mens èn de dienaar. Het is of de mens of Jezus. Of de dood in ons en het leven in de gemeente óf het leven in ons en de dood in de gemeente. Gemeente, let daarop! Zo werkt God.

Paulus had dit nooit gekozen. Maar God had voor hem gekozen en hij is het er mee eens. Groot is het, wanneer God voor ons en ons kiest en wij het met Hem eens zijn en blijven. Dit is de overwinning van Christus of de uitnemendheid der kracht. Het is de overvolheid van de kracht, die uit God is. Wij hebben een God der legerscharen, een Heere van alle engelen machten. Deze machten, tronen, overheden bevechten de overwinning voor Jahwèh Zebaoth, de God der legerscharen. Deze God heeft alle macht in hemel en op aarde gegeven aan Zijn Zoon. Daarom kon Hij zeggen: Mij is gegeven alle macht in de hemel en op de aarde.

Deze Jezus — nu verhoogd — vult ons met Zijn kracht. Uit Hem komen krachten los, die bevrijden van de zuigkracht van de zonde. En die is groot! Van de verleidende macht van de satan. En die valt niet te onderschatten. Neen, wij hebben een goede Meester! Gij hoeft ons niet te beklagen, want wij hebben een goede dienst onder een goede Heere, die goede dingen werkt.

Wanneer Hij met ons is in de prediking, komen de krachten van Christus los. Anders leven en sterven wij als gebonden. Daarin heeft de satan plezier, maar God niet. Hij laat u roepen, lokken en uitnodigen in dit Woord. Want onze dienst is op u gericht. Deze God en Vader van onze Heere Jezus Christus maakt doden levend, trekt hen tot Christus omdat niemand tot Hem komt, die niet van de Vader getrokken wordt. En die nu tot Hem komt, zal Hij beslist niet uitwerpen.

Wij hebben met u en gij met ons in de gebeden te worstelen om de volmacht in het Evangelie. Dan is de prediking krachtsoopenbaring van de levende God. Het Evangelie is een kracht Gods tot zaligheid voor een ieder, die gelooft. In dit krachtenveld worden mensen onrustig. Want wij worden gewaar, dat wij God weerstaan, dat wij niet mee werken, maar tegenwerken. Dat gaan wij tot onze smart zien en belijden.

Gods roepen, Gods indringend roepen wekt ons roepen. Gods woorden brengen ons tot woorden, die kreten om genade zijn. Dit roepen Gods is een wegroepen van onder het oordeel vandaan, bij uw zondeleven vandaan om u aan God te onderwerpen. God rechtvaardigt geen vromen, maar goddelozen in het bloed van Christus. Hij maakt levend — niet wij! Hij redt — niet wij. Hij maakt tot kinderen Gods — niet wij. Jezus is de kracht Gods. Door Hem gebeuren er wonderen in en met de prediking, wanneer mensen voor de majesteit Gods in elkaar zakken en door Christus worden opgebeurd. Jezus is de kracht Gods. Hij is uit de doden verrezen. Daartegen is de duivel niet bestand.

Want het Evangelie is dynamiet, het geeft heilzame ontploffingen. Ongelooflijk is deze kracht. Het is ten diepste de kracht der liefde. Daarom is er raad voor u, al zijt ge nog zo gebonden en nog zo onmachtig. Er is raad voor u, die in het verborgen de knieën buigt en Jezus aanroept als de alles te boven gaande kracht Gods. Die de Heere verwachten, zullen ook in Katwijk niet beschaamd worden. Wel zullen beschaamd worden, die op deze prediking geen acht geven. Zij worden liever niet gestoord. Zij zeggen in gedachten: Laat mij met rust, ik zal mijn eigen weg wel lopen. Ja, waarop zou die weg uitlopen?

Hoor wat God zegt: Naar uw hardheid en onbekeerlijk hart vergadert gij uzelf schatten?.., neen, toorn als een schat in de dag van de toorn en der openbaring van het rechtvaardig oordeel Gods. Wat gebeurt er dan? Hoor wat God verder zegt: Ik zal ze verbrijzelen als pottenbakkersvaten en Ik zal ze hoeden met een ijzeren scepter. Dat is de waarschuwing.

En de belofte Gods luidt: Op deze zal Ik zien, op de arme en de verslagene van geest en op die, die voor Mijn Woord beeft. Deze Jezus heeft macht op aarde zonden te vergeven en geeft macht om kinderen Gods genaamd te worden. Dan wordt het Evangelie ons lied, omdat Christus ons getrokken heeft uit de macht der duisternis en overgezet heeft in het Koninkrijk van Zijn liefde.

Zie, gemeente, met deze opdracht ben ik vandaag in uw midden gezet. Ik verwacht van u niets en van mijzelf niets. Mogen wij het samen van de Heere verwachten. Wij zullen samen een taaie strijd te voeren hebben met de macht van de boze. Die is niet gering. Maar de kracht Gods is onbeperkt. terwijl de macht van de boze omgrensd is.

Daarom eindigen wij met dit loflied: de uitnemendheid der kracht is van God en niet uit ons. Wij worden er wel voor gebruikt, wij zijn het middel, maar het is niet uit ons. Het komt van God en het keert tot God terug. Uit Hem, door Hem en tot Hem zijn alle dingen. Zo ontvangt de Heere de eer en de gemeente de zegen. Hem zij daarom de heerlijkheid, eer, macht en kracht tot in eeuwigheid.

Amen.